

hep, maddeye yönelik hedefler egemen oluyor. Zihinsel ve ruhsal doyum için, hiçbir etkinliğe gereksinim duyulmuyor. Çünkü insanımızda bu tür bir açıklık söz konusu değil. Öyle ki, eve gazete bile alınmıyor. Bu yüzden, ülke çapında okunan günlük gazete sayısı, tüm özendirici armağanlara karşın, üç milyonu geçmiyor.

Sonuçta, soluk soluğa yaşanıp, bin bir zorluk aşıyor. Maddeye dayalı, düşsüz, yaratisiz, hatta coşkudan yoksun, sıradanlığın simgesi olan hedeflere, olabildiğince ulaşıyor. Yurttaş, bir de bakıyor ki, emekli olmuş. Yaşam onu, kısa sürede, yıllardır at gözlüğü takınmış olarak, koşup durduğu ana yoldan, yan yollara atıyor. Yurttaş da yorgun argın, kof bir insan kalıbı kimliğiyle, pijamaları çekip, televizyon karşısına geçiyor. Kahvehane destekli bu emeklilik yaşamı içinde, düşsüz, düşüncesiz, içten içe çürüyüp gidiyor. Elbette bu kişilerin yeni kuşakları da bu kısır döngüden kurtulamıyorlar.

Ulusça işte bu hayal kısırlığı yüzünden, hiçbir konuda yaratıcılık ufuklarına yelken açamıyor, kupkuru ve tekdüze bir yaşama tutsak oluyoruz. Başkalarının kurduğu hayallerin güdümünde, yaşayıp gidiyoruz. Sonuçta ülkemizde ne bilimsel yaratılar ne sanatsal üretimler yapılıyor. Bu yüzden dünya Türkiye'yi hala, Cumhuriyet öncesi dönemdeki konumuyla değerlendiriyor. Kendimizi dünyaya gereği gibi tanıtamadıkça, onların suçu ne? Bilindiği gibi, uluslararası düzeyde kendimizi tanıtmanın en etkin yolları, bilim, teknik, sanat, kültür, keşifler icatlarıdır. Oysa bizim, o taraklarda bezimiz yok. Çünkü biz, gününbirlik yaşamayı, yaşam biçimi edinmişiz. Ne dünü düşünüyor, ne yarının düşünüyü kuruyoruz.

Her türlü yaratının anası düşür. Düş kurma becerisi, alışkanlığı, isteği, her biri görkemli birer düş ürünü olan, kitaplarla yeşeriyor, gelişip boy atıyor. Sonra yaratı başlıyor.